

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 július Vers

Miklya Zsolt: Mirzafutás; Több is veszett Mohácsnál; Régi többesként

Mirzafutás

Alföldszintről indulsz, és hol a Ság tetejéig
Berzsenyi nézett egykor, parkolsz Citroëneddel.
Bükkerdő vagy gyertyán zúg körülötted, nem vagy
képben, a medvehagymaerdőt is gyöngyvirágnak
nézed, látod a hexameter is úgy gyűrődik alattad,
mint lepedő máskor a boldog szerelemben.
„Messze setétedik már a Ság teteje” – bár nézed,
csak a völgyig látsz, csak a lankás dombhát ihlet
gyors iramodásra, míg nőd Citroëneddel babrál,
hátha magától elindul. Lenn Bazsi vár, hol Mirza
ugrándozott rég, a kertek alján, petrencék között,
selymes fű helyett csak száraz fűtorson szaladsz,
a tavasz még csak ígéret a napfutta borzas lankán,
de lábadban a mirzafutás feléled, csikó vagy újra,
kit az adóprés elvisz, de a neve ott marad a szárazuló
szívek alján, mint a ti földetek, ami még úgy sem
látszik a Kemenes-halmok közeléből.

Több is veszett Mohácsnál

Nem tudom, Petőfit idézett szabadon, blöffölt,
vagy komolyan gondolta hadat járt szülőorvosom,
mikor kicsúsztam anyámból egy szűkebb létre,
hogya görögök szakadékba dobtak volna egykor,
minden bizonnyal, de ha már megszülettem,
mit bánja, legyen, több is veszett Mohácsnál.

Orvosság- és titokszag járta át a dédmamaház
folyosó melletti szobáit, ott lakott és rendelt
tanult fia, a doktor, a faluszerte élő legenda.

Sohasem jártam nála, talán a görögöket szégyellte
vagy Mohácsot, vagy egyszerűen rengeteg volt
a dolga, nem ért rá foglalkozni a szűkebb léttel,
ő bő kebelével született, bő lére volt hitelesítve,
amikor nem rendelt. Csak az orvosságszagra
emlékszem, ahogy végigmentem a folyosón,
mindig lassítottam, jó mélyet szippantottam
titkon belőle, sokáig tartson, a lefüggönyözött
ajtóig, ami a konyhából nyílt volna, de sosem nyílt,
sohasem lépett ki a doktor sármos mosolyával,
na mit szóltok, most olvastam, nem is dobálták
szakadékba a görögök a vézna csecsemőket.

Csak akkor nyílt ki a szoba a konyha felé, mikor
a doktor már meghalt, és egy nyitott könyv hirdette
sírján, aki itt nyugszik, kortyolt a tudományból.
Attól kezdve bejárhattam, immár a nagyszülői
szobába, az orvosságszag eltűnt, a titokszag

maradt, nagypapa sármos mosolyával, ki szintén
bő kebelével mérte a világot, nem értette a szűkebb
léteket, de szerette és elfogadta, nála tanultam
darazsakkal vívni tiszti díszkardja hegyével.
Sorolhatnék még emlékeket a dédmamaházból,
de egyik sem ér fel a tudomány szentélyével,
amiből én nem kaptam mást, csak az illatait,
és egy beteljesedő diagnózist, mert valóban,
több is veszett Mohácsnál.

Régi többesként

„Minden órának leszakaszod virágát”

Berzsenyi Dániel: Barátomhoz

Orgonák bodzák keserű diófák
csutkaízként ropogó zsarátok
és a többes szám is a múltat író
körmök alatt ég

Bodzaparton lányok után ha jártam
ők osontak kúszva előttem inkább
indiánnők közt csak a csutkaarcok
indifferensek

Mentorom nem volt csak az utca népe
sarkon ültek mind öregek s a vének

és a szöcskék nyája köröttük ugrált

árok öléből

Fúvel és fával örömöm virágát

úton útfélen bizony én megosztom

lám az ajtóból anya úgy tekint rám

mint aki nem vár

Elmarad már végleg a pásztoróra

elmaradt már régen az indián is

itt maradtunk ketten a csutkaszínű

napkoszorúval

S itt maradtak még piruló zsarátok

régi többesként pirosokba bújva

így idéz fel minket az íz alapján

egy hamubansült

Tetszik

Legyél az első az ismerőseid közül, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Miklya Zsolt: Pipacs, cicfarok, belvív** Meggylevelek közt szüntelen átdereng, -szűrődik az égkék, anya kosztüme, feszesre...
2. **Miklya Zsolt: Ikerponyva** Miklya Zsolt Ikerponyva Rezeg, kiold Mikor rád leltem,...
3. **Miklya Zsolt: Senkise öl** Senkise vagy, mégsem vagy egyedül, bár naponta megszégyenülne benned a...
4. **Miklya Zsolt: A legkeskenyebb** % Miklya Zsolt A legkeskenyebb Módszeresen, szinte szakértelemmel tépte...
5. **Miklya Zsolt: Soraid, Rafael** Soraid, Rafael „Rafael, a soraid úgy legyenek megírva, őrizzenek, tudod,...

Cimkék: **Miklya Zsolt**